

LÉVAY BOTOND

Az öregség bölcs kegyelemfája

*Poklokon rostált vén tudás párlata,
mely már nem nyög érdek-gyökerek alatt,*

*háborúk, kényszerek, elvek, divatok
a fát nem rengetik, s mire hivatott,*

*érlelte a beleojtott gyümölcsöt,
amit csak ő tud, mint nap s fény fűrösztött.*

*Nem a lexikonok hiú fölénye,
(az párolog), üledéke a lényeg!*

*Már nincs éles kockafordulós pánik,
győzhet több igazság, gyöngé elvásik*

*majd kényszerzubbonyban. S nincs aranygyapjú,
mi nőne. Jutalmul azt egyben kapjuk.*

*Hála Isten, nem korán jött a vendég:
érdem, s csak a jó. Zsákutcában lennék,*

*rettegven, hogy zsarolható a múltam,
aszúsodván minden zúrt kitanultam.*

*Erdőrengetegben harkály kopácsol,
a gyökeret őrzi, és trónust ácsol.*

Kálvinista portré

*jobb, hogy engedted,
az arcszobrász idő
hadd kérgesítse húsd, inad
és ráncaiddal tekinteted
faragja nemesre,
pácolja ékesre szikes hittel,
s végképp szentesüljön pecsétjével
az, amit öregségedre kiérdemeltél:
szemedből is kisugárzó
megharcolt és megfuttatott békéd.*